

kan meddeles. Overlader man dette Spørgsmaal væsentligst til Domstolene, saa er det klart, at man bør knytte Presopreisningen til bestemte Betingelser, om hvis Tilværelse eller Afkættelse Domstolene saa maae kjende. Men naar Afgjørelsen overlades, saaledes som her, til Regjeringsmagtens Skjøn, saa er det aabenbart mindre naturligt og mindre nødvendigt at knytte det til saadanne bestemte Betingelser. Dertil kommer den anden Betragtning, som Udvalget ogsaa stærkt maa fremhæve, at man ikke behøver at være saa bange for, at der skal blive aabnet for vid en Dør for Presopreisnings Meddelelse; thi der er ikke saa stor Grund til at frygte derfor. Den nemlig, som ikke virkelig er rehabiliteret i sine Medborgeres Omdømme, vil det dog ikke kunne hjælpe at faae Presopreisning; det vil kun Lidet kunne hjælpe ham, at Staten erklærer, at han nu ikke længere skal være berhyttet, naar han dog i sine Medborgeres Omdømme stadig staaer som berhyttet. Hvad den første Betingelse angaaer om de 5 Aar, da har Udvalget fundet den unødvendig. Kan han virkelig tilveiebringe det bestemte Beviis, der fordres for, at han i 5 Aar har ført en ulastelig Vandel, er det jo uden Betydning, at han ikke har ført den her i Landet, men i Udlandet. En anden Sag er det, at Omstændighederne kunne gjøre det meget mere vanskeligt at føre et saadant Beviis, naar Vedkommende har været i Udlandet.

Hvad angaaer Spørgsmaalet om, at Erstatningens Betaling skal være en Betingelse for Meddelelse af Presopreisning, have vi af de Grunde, som ere udviklede baade under 1ste Behandling og i Betænkningen, ikke meent at kunne tiltræde dette. Det er ganske sikkert — og Noget som vi villig indrømme, — at naar Noget har viist aabenbar Egeghedighed for det Tab, han har tilføiet en Anden, og ikke har gjort den mindste Anstrængelse for at erstatte den Anden dette Tab, da er han ikke rehabiliteret i den offentlige Mening, og da bør han ikke faae Presopreisning; men det kan ikke gaae an at sætte det som Betingelse, at Erstatningen enten skal være betalt eller estergiven; man vilde derved komme i fuldstændig Modsigelse med det Princip, der i Loven er lagt til

Grund for Rehabiliterationen. Den Vedkommende kan være fuldstændig rehabiliteret i den offentlige Mening, uden at det kan være ham muligt at betale Erstatningen, og da bør ogsaa Presopreisningen meddeles ham. Den høitærede Justitsminister har hertil stillet et Endringsforslag under Nr. 3, som gaaer ud paa, at, hvis dette Endringsforslag under Nr. 11 skal blive vedtaget, saa skal der indskydes, at der i alt Fald skal foreligge en Erklæring fra den Skadelidte eller hans Bo om, hvorvidt Erstatningen er tilbagebetalt eller estergiven. Med Undtagelse af et af Udvalgets Medlemmer, som bestemt mener, at der ikke er nogen Anledning til at gaae ind paa det Forslag, har Udvalget meent, at, skjøndt der ikke var nogen bestemt Anledning til en saadan Endring, saa vilde man dog heller ikke bestemt modsætte sig den, naar Ministeren deri fandt nogen Betyggelse. Man meente imidlertid i saa Fald noget at burde ændre Udtrykkene navnlig derved, at det just ikke nødvendigviis skal paalægges Ansøgeren at tilveiebringe de fornødne Oplysninger, hvilket jo i nogle Tilfælde kan blive temmelig vanskeligt, men at det maastee hellere kunde udtrykkes paa saadan Maade, at der saavidt muligt skal foreligge Erklæring fra den Skadelidte, saa at det blev Dyrigheden overladt at indhente Oplysninger i saadanne Tilfælde, hvor Ansøgeren ikke kan skaffe dem tilveie. Dette er en mindre Endring, som altid vil kunne træffes. — Forslaget under Nr. 10 er nærmest kun en Redaktionsforandring; vi have meent, at den Bestemmelse, at der skal foreligge Erklæring fra Communalbestyrelse og Dyrighed, mere passende hørte hen under § 3, der i det Hele taget handler om Forretningsgangen, end under § 2, og vi have derhos fundet, at der i hvert Fald burde foreligge Erklæring fra Dyrigheden hvis han har opholdt sig her i Landet, og dertil sigte Forslagene under Nr. 10 og 12. Forslaget under Nr. 13 er en reen Redaktionsforandring; ligeledes Forslagene under Nr. 14 og 15. Det Forslag, der er stillet under Nr. 16, sigter blot til at supplere en lille Mangel, der findes i Lovforslaget; thi i det Dieblit, at Vedkommende er dømt ved en militair Ret, saa haves der Bestemmelse om, hvilken dømmende Autoritet der